

ALZHAJMER

Duše Sveti, pomози mi da Isus govori po meni u meni. Ti si

pokretač svega što se događa po božanskoj sili i volji. Daj da

tvoji darovi postanu stvarnost u mom životu.

Dodi Duše Sveti i ispuni me!

Dodi Duše Sveti u moj um, da Te mogu razumjeti!

Dodi Duše Sveti u moje uši, da mogu čuti što mi govoriš!

Dodí Duše Sveti na moje usne, da mogu propovijedati Isusa i

njegovo Evandjelje!

Dodí Duše Sveti u moje srce kako bih mogla ljubiti, jer sam bez

tebe vrlo slaba i ništa sam.

O bolesti Alzhajmer devedesetih godina gotovo da nisam znao ništa, a osim toga to se može desiti drugom, a ne meni. Međutim, kako je uskoro ta bolest postala moja svakodnevica jer je moja majka oboljela od nje, iz današnje perspektive vidim kako me dragi Bog, u svakom trenu vodio kroz ta iskušenja i davao mi nepogrešiva rješenja.

Poput neke životne predstave i ovo divno iskustvo živog Boga bilo je

podijeljeno u nekoliko Bogom vođenih epizoda.

Kako sam doznao što je Alzajmer

Suradjujući s jednim kolegom iz Sarajeva, u kojem je tada bjesnio rat,

imao sam potrebu da se svakodnevno čujemo radi našeg posla. Pri tome

znam da sam ga jednu večer dobivao kod kuće, a drugu večer na meni

nekom nepoznatom mjestu. Kako je u to vrijeme bilo potrebno pomagati

na bilo koji način tim ljudima da prežive pakao u kojem su se našli, tako

sam i ja upitao njega da li mu mogu ikako pomoći. On je vrlo brzo

odgovorio da mu treba fotoćelija i neka sirena s akumulatorom. Baš sam

se iznenadio u tom trenutku, pomalo neuobičajenoj molbi jer sam

očekivao neku želju kojom se brani egzistencija. On mi u tom trenutku

otkrije tajnu zbog čega izbiva iz svoga doma svaku drugu večer i zbog

čega mu je potrebna ova oprema. Naime, kaže da njegova majka boluje

od Alzhajmera i da on sa sestrom svaku drugu noć izmjenjuje dežurstvo.

Kako mora biti, takoreći budan, čitavu noć, zbog neplaniranih majčinih

buđenja, jako bi ga spasila fotoćelija koja bi ga na vrijeme razbudila u

fotelji ako bi se majka dizala. Tada, ne znajući da će to biti uskoro i moja

glavna preokupacija, ja doznam sve o toj bolesti, njene faze, a u njemu

kasnije dobijem najiskrenijeg prijatelja u savjetima kako se njeguje

voljeno biće.

I moja mama ima Alzajmer

Jedno večer moja žena i ja vozimo moju mamu do njenog stana u

Travnom gdje je bio sklop nekoliko istih nebodera. Zaustavljamo se, kao i

uvijek, na istoj stanici i tada odjednom primjećujemo da se mama uputila

prema drugom neboderu. U jednom trenutku, u meni je zavladao potpuni

strah. Što bi bilo da nismo, sasvim slučajno, to primijetili. Doduše ona je i

do tada imala svoje male znakove demencije ali mi smo se na to

privikavali jer su nam stalna ponavljanja istih priča bila poznata i kod

drugih starijih ljudi. Ali ovo je sasvim druga priča. Ubrzo mi se upalio

alarm i shvatio sam da sam pred majčinom bolešću na koju me je već

Bog pripremio i darovao mi tri žene koje su se pojavile u svakoj fazi ove

majčine bolesti.

Prva potreba za njegom - gospođa Ana

Mi živimo u Stenjevcu, a mama u Travnom. Kako ja nisam vozač, to je za

ovu bolest kao život u dva grada. Počinjemo razvijati logistiku oko nabave

jer za nju novac nije imao nikakvu vrijednost. Međutim, usprkos punom

frižideru, uviđamo da pomalo prestaju funkcije kuhanja i vještine

hranjenja. I tada, jednog dana kada sam bio na šišanju kod svoje

frizerke, odjednom čujem njenu žalopojku kako joj je majka hiperaktivna i

ne zna kuda će sa sobom. Čitav dan uzgaja neke vrtove oko svojeg

stana. Tada joj ja uzvratim: Blago tebi i istog trenutka osjetim da mi Bog

šalje znak za prvu ženu koja će brinuti o mojoj majci. Da sve bude još

nevjerojatnije, doznam da njena mama živi u prizemlju istog nebodera

kao i moja mama. Sve je brzo dogovoreno i moja mama je dobila

svakodnevno skuhanе obroke za koje sam dobivao redovne izvještaje

kako ih je ispočetka sama uzimala, a kasnije bila nahranjena od gospođe

Ane. To je trajalo 3 mjeseca i ja počinjem dobivati signale da će uskoro

trebati i netko tko će provoditi više vremena uz nju.

Gospođa Jelena iz Sarajeva

Jednu večer koju sam provodio s prijateljem koji je proveo rat u Sarajevu

i poznao puno ljudi koji su izbjegli u Zagreb, počinjem priču kako bi bilo

dobro da se raspita postoji li kakva žena koja traži smještaj, a da je

voljna uz njegovati moju mamu. I onda, idućeg dana javlja mi prijatelj

da mu je u posjeti prijateljica, viša medicinska sestra, koja, i ne znajući

moju potrebu, upravo to traži. I što da vam kažem, u trenu je došlo do

dogovora i počinje život moje majke s Jelenom. Nešto tako toplo i brižno

samo Bog može poslati. U ovoj fazi bolesti, Jelena postaje njena glavna

ljubav i sigurnost, a osim mene već pomalo počinje zaboravljati moju

ženu i četiri svoje unuke za koje bi samo koji mjesec ranije i život dala.

Bolest je iz dana u dan napredovala, mijenjala majčinu osobnost i bez

obzira na svu pažnju Jelene, ja počinjem shvaćati da dolazi faza kada

netko mora uz majku biti svih 24 sata. Tada krećem u potragu za tim

rješenjem i shvaćam da za tu bolest nije postojala za mene prihvatljiva

skrb. Počinjem biti tjeskoban, jer tada, da se preživi trebalo je poslu

posvećivati čitavog sebe, a ja imam pred sobom sjećanje na svog

prijatelja iz Sarajeva, koji je zadnje godine, zajedno sa sestrom, proveo

uz majku tu fazu bolesti. Tada takvog pacijenta može njegovati samo

netko najbliži ili netko Bogom darovan, a to sam ja u slijedećoj epizodi i

dobio.

Moja sestra Vjera

Obišao sam sve privatne domove i bez obzira na cijenu nigdje nisam

našao zadovoljavajuće rješenje. Tada dobijem poticaj da uzmem

telefonske brojeve svih samostana časnih sestara. I kao danas, sjećam

se, bilo ih je oko dvadesetak. Poziv po poziv, moja nada rušila se kao kula

od karata. Tu sam doduše dobivao toplije odgovore zašto mi ne mogu

izaći u susret. Ostao mi je zadnji broj i tako, reda radi, idem nazvati i

čujem glas s druge strane žice, koji moju molbu odjednom čuje i traži sve

više informacija od mene. Ne mogu vjerovati, a taj moj anđeo sa druge

strane žice, sestra Vjera, bazilijanka iz Križevca, kaže: "Ja ću uzeti tvoju

majku." Šok, nevjerica. I danas, ona mi kaže da u tom trenutku nije ona

donosila odluku nego netko puno snažniji od nje. Jer u domu, pored

dvadesetak starica, ovo je bilo prvi puta da je došao netko s

Alzhajmerom.

Ne želeći vjerovati na ovom daru s neba, uvjerim sestru Vjeru da ipak

dobro razmisli i prije konačne odluke dođe vidjeti moju majku i da joj ja

neću zamjeriti ako tada odustane. Taj dan bio je 15.10, mamin rođendan

i ona se zbog upale nalazila u bolnici. Kako sam htio, prije nego što

dovedem sestru Vjeru, da nas moja mama dočeka uređena, poslao sam

moju najstariju kćer da je spremi. I u tom trenutku, kada smo došli u

bolesničku sobu, zatičem moju kćer s majkom koja se, neposredno prije

toga, sva jako zaprljala. Nije mogao biti strašniji prizor. Sestra Vjera ju je

pogledala i rekla: Ja nju uzimam. Kada sam je, u nevjerici, upitao, kako

to da kada je vidjela mamu u takvom stanju ipak tako odlučila, ona je

izjavila: "Tko nije trebao rame za pomoć ne zna ga pružiti."

I tada počinju 4 godine najteže faze bolesti, ali četiri godine gdje je moja

mama iz dana u dan dobivala takvu njegu i ljubav koju ja sa svim

novcem ovoga svijeta ne bih mogao platiti. I onda spoznam da upravo

darujući mi sva ova iskustva, u ovoj bolesti, Bog mi otvara ljubav prema

majci koju sigurno ne bih nikad tako duboko doživio, živeći onako

otuđeni jedan od drugog. Sve ono što je moja majka proživjela, s mojom i

danas najdražom sestrom na svijetu, bilo je ispunjeno velikom ljubavlju,

a ja sam bio prožet osjećajima ljubavi i zahvalnosti, i tada sam

spoznao da me je u toj bolesti vodio i uistinu cijelo vrijeme pratio moj

nebeski Otac.

Izdvojiti ću još jedan detalj koji mi se najsnažnije urezao u sjećanje. Moja sestra Vjera baš je, kao da je najbliža, stvorila u meni mir i sigurnost da moja mama ima najbolju njegu, dok jednog predvečerja kada me je pozvala i rekla da uz svu pažnju i liječničku skrb, mora reći da tu večer požurim u Križevce i donesem maminu pogrebnu opremu jer je pitanje posljednjeg trenutka. Tada dolazim i sjedam do majke i počinje moja najduža ali i najsretnija noć. Naime u teškom hropcu majka mi je, uz vrlo teško disanje, primila ruku. Iz minute u minutu i iz sata u sat, njen stisak bio je sve topliji, a hropac prešao u mirno disanje. U tri sata ujutro, shvatio sam da je Bog, kroz moju prisutnost, majku vratio u žive i Bog mi je darovao još jednu godinu življenja uz majku.

Majka mi je svojom bolešću darovala sestru s kojom i danas dijelim sve

životne radosti i tuge.

